

▸ Nagypál István

Chopin Prelude

„Mindig volt egy titkos életem,
és mindig az volt az igazi.”

(Kertész Imre)

ha teljesen önkéntelenül és előzetes indok nélkül képes vagyok a rettenetes napoknak — munkahelyi elidegenedés, általános boldogtalanság, anyám, anyám — ellentmondani, az általános leépülés helyett visszapillantani, csupán a kényszer kedvéért, az érdemem nélküli hajnalokért, akkor érezni fogom, hogy nem volt hiábavaló a hosszas időzés az ágyam mellett, ülve és gondolkodva, miképpen a hangszóróból Chopin prelűdje hullámszik, minden egyszeri hang leüt bennem egy újat, a kenyér szélének morzsás illatát, a hideg telet, miközben templomban ülök ismét és izgatottan várom az utolsó szavakat, hogy deres legyen az arcom a kerengő közepén, mert egyfelől üdvös és morális, másfelől gyermekes, mert a boldogtalanság irányából közelít felénk, pedig a boldogtalanság nem hagy gondolkodni, képtelenség elúzni, megfűzni, maradjon vagy menjen el hamarabb, de abba kell hagynom, mert nem akarom Chopint a fogollyá emelni, ennek foglyává.

Kosztolányi Prelude

tél van, egyszerre meghalt a beszéd, itt hagyott, elsunnyogott, itt hagyott a szöveggel, sír valami, talán a szék alatt, vagy mögött, nézd meg felette is, de nincs már: hang. tél van, zúgás.

beteg vagyok, szólok magamhoz és fejemhez nyúlok, lábamhoz, újra megfogom a kezemet, akkora most a súlya, mint apró szívem, jaj, feladom, feladom magamra a kabátot,

mielőtt kimennék a téli táj mögé, ahol egyszer megtalálom a vajsínű délutánt, ajkamra bézst fest fel a hideg a holddal, a harangok már a templomban szólnak, gyere be,

gyere be a hamvas énekszóra, és felejtse el az egyetlenegy, amit kerestél, hiába, nem huny ki fény a sikátorban, ahol valami feszül, remeg — de nem fél —, fém bottal

karistolja a lefolyónyílást és kémleli az eget, a villanypóznákat, hátha egyszer valaki leoltja majd, hátha egyszer valaki rákérdez, hátha egyszer valaki valóban le-

oltja és megy tovább, szegény édes barátom, felriaszt könny és beszéd, tél van, újra tél.